

GALEB

20
Vesna

1

40. LETNIK
1993-1994

MLADINSKA REVIJA
40. LETNIK 1993-94
SEPTEMBER 1993
ŠTEVILKA 1

Naslovna stran:
Maksimiljan Petkovšek, 3. r. (1992-93)
OŠ "O. Župančič", SV. IVAN

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a.r.l.
Čedad

Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič

Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski

Naslov uredništva: Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600

Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151

Naročnina (10 številk): 30.000 lir. Posamezna številka 3.500 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 240 tolarjev, naročnina 2.000 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

Trst SKL

- 40 -

12660/1993/94

COBISS •

knjižnica TRST

VSEBINA

Neža Maurer: Nakupovanje za prvi razred	1
Majda Koren: Ko gredo medvedki prvič v šolo	2
Meta Rainer: Lukec riše	3
Ela Peroci: Mali vrtnar	4
Miroslav Košuta: Barve dreves	6
Beneška pravca: Točarji s točo	8
Marija Mijot: Nervozni polžek	11
Marjan Tomšič: Mladost je norost	12
Kajetan Kovič: Mačja veselica	14
Branko Žužek: Metulji in martinčki	16
Jelka Bakula: Na trgu	19
Marko Kravos: Pesem	20
Ksenja Šoster-Olmer: Po vseh štirih	22
Vera Poljšak: Pravljica po naše	23
Neža Maurer: Drugačno jutro	24
Berta Golob: Jezikovni vozli	26
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuhanji	27
Vera Poljšak: Križanka list	28
Šolarji pišejo	30
Jože Petelin: Velika križanka	33
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 1, 19), Mojca Cerjak (str. 4-5, 25), Veno Dolenc (str. 27), Lijana Drašček (str. 11), Marjanca Jemec-Božič (str. 6-7), Leo Korelc (str. 33), Božo Kos (str. 2, 13), Marjan Manček (str. 15, 26), Jasna Merkuš (str. 22), Klavdij Palčič (str. 20-21), Alvaro Petricig (str. 8-10), Magda Tavčar (str. 3, 16-18, 23, 28, zadnja stran platnice).

KUJINNIČKI TRST

NEŽA MAURER

Narisala VESNA BENEDETIČ

Nakupovanje za prvi razred

DOBER DAN! PROSIM A!

KAKŠEN A?

VELIK IN ZELEN KAKOR LOJTRCA.

PROSIM TUDI E,

S TREMI ROGLJI, RDEC,
KOT SO MARSOVCA ROKE.

DAJTE MI ŠE I,

POKONČEN IN RUMEN,

KAKOR SVEČA, KI GORI.

KUPIL BI OKROGEL O,

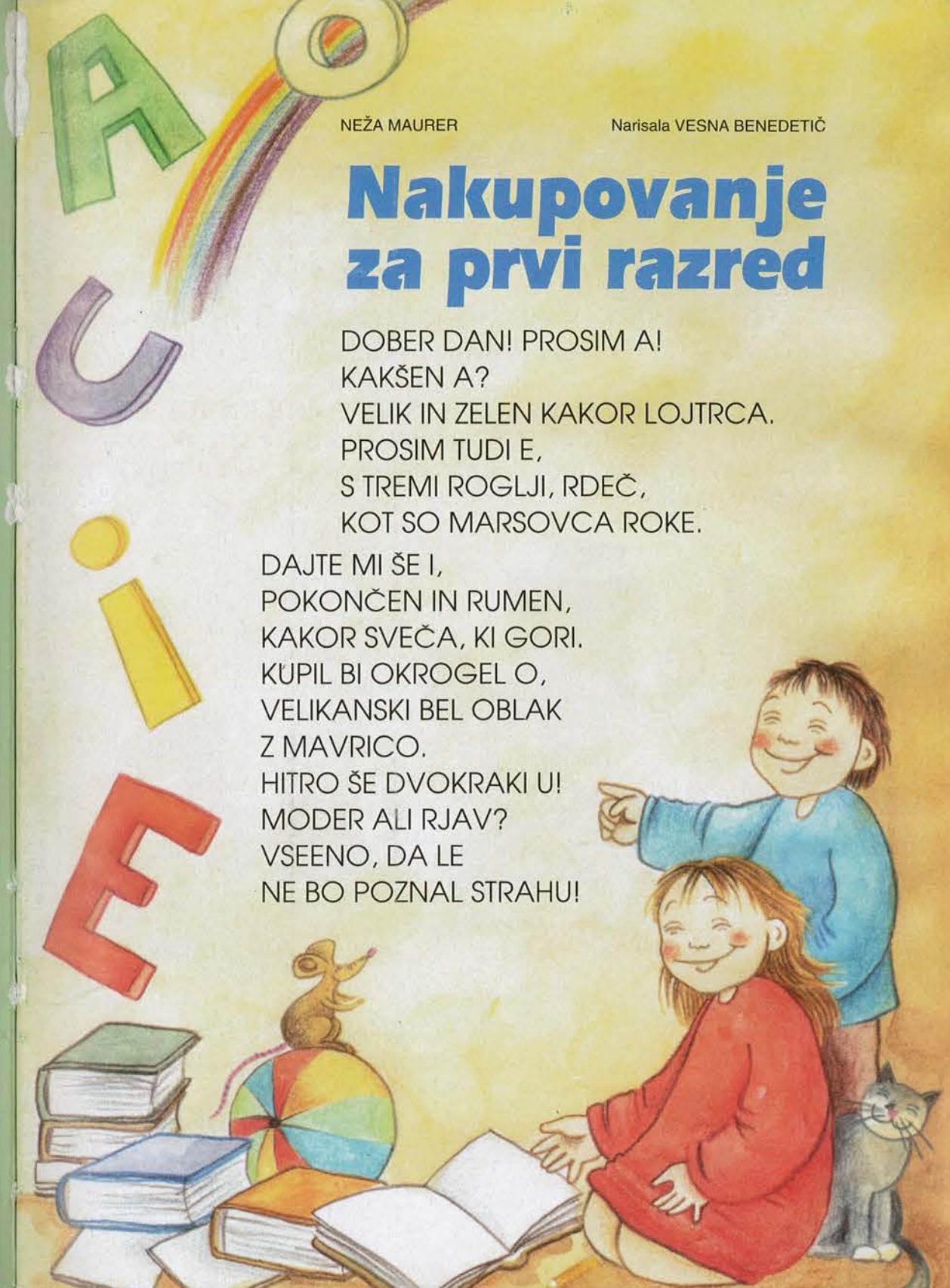
VELIKANSKI BEL OBLAK
Z MAVRICO.

HITRO ŠE DVOKRAKI U!

MODER ALI RJAV?

VSEENO, DA LE

NE BO POZNAL STRAHU!

Ko gredo medvedki prvič v šolo

TO JE POSEBEN DAN!

MAME DOBRO OČOHajo KOŽUHE MALIH MEDVEDKOV. MEDVEDKI MORAJO BITI LEPI NA PRVI ŠOLSKI DAN.

OČETJE POMAGAJO ZLOŽITI MEDVEDJE KNJIGE IN ZVEZKE V TORBICO. POMAGATI HOČEJO MEDVEDKOM NADETI TORBE NA RAMENA. A MALI MEDVEDKI ZABRUNDAJO:

"NE, NE, SAJ BOMO SAMI!"

ODPREJO SE VRATA ŠOLE, SPREJME JIH UČITELJICA MEDVEDKA. TAKO VELIKE ŠAPE IMA, DA LAHKO OBJAME VSE MALE MEDVEDKE.

IN MAME MEDVEDKE IMAJO SOLZNE OČI IN OČETJE SE DELAJO, KOT DA NIČ NI.

Lukec riše

*Lukec riše:
nekaj črt,
štiri hiše,
velik vrt,
naokoli
vegast plot,
skozi travo
ozka pot,
zraven grm
in drevo.*

*Zgoraj
lisasto nebo,
a na nebu
bel oblak,
levo sonce,
desno luna
in za pest
drobnih zvezd.
Spodaj cesta,
avto, vlak,
poleg ceste
dva koštruna,
psiček, muca,
osel, konj –
vse dobite
tu zastonj!*

Mali vrtnar

Kakšen vroč poletni dan je bil to!

Ne v senci ne v vodi se nismo mogli ohladiti. Pili smo hladno limonado in si brisali potno čelo.

In rože na vrtu so venele.

"Rože so tudi žeje," je rekel naš mali vrtnar. Natočil je v kangledico vode in jih šel zalivat.

Velikim sončnicam je dal veliko vode. Tudi japonski kutini je nalil polno kangledico. Vrtnici je nalil bolj malo vode, cinijam še manj, majhnim marjeticam pa samo po kapljico vode.

"Tako!" je rekel in sedel v travo pod brezo in gledal, ali si bodo rože opomogle od vročine.

"Še so žeje," je rekel in spet natočil v kangledico vode. Spet je zalil vse po vrsti: velikim rožam je nalil veliko vode, manjšim malo manj, najmanjšim samo po kapljico vode.

Da bi si oddahnil, je sedel v travo pod brezo in gledal, ali so si vse rože opomogle.

"Še so žeje," je rekel in šel spet zalivat.

"Pridi, naš mali vrtnar!" ga je poklicala mama. "Pripravila sem ti svežo limonado."

"Ne morem piti," ji je odgovoril.

"Nisi nič žejen?" ga je vprašala mama.

"Žejen sem, a rože so bolj žeje," je rekel in zalival in zalival rože na tem ljubem vrtu za hišo.

Potem je spet sedel v travo pod brezo in gledal, ali so si rože kaj opomogle.

"Žejen sem," je vzduhnil, "a rože so še bolj žeje."

Vse popoldne je natakal v kangledico vodo in zalival rože:

"Tebi kapljico vode, tebi kapljico vode in še tebi kapljico vode ... pij!"

"In tebi tudi kapljico vode!" je zapihljal veter. Prinesel mu je kapljico dežja, eno samo kapljico, sonce pa je zašlo.

Mali vrtnar je spustil kangledico v travo pod brezo. Razprl je male utrujene dlani, da bi mu veter prinesel še nekaj kapljic dežja.

"Kapljice!" je poklical, a ni jih bilo več.

Ko je dedek videl, da leži kangledica osamljena pod brezo, je vprašal:

"Kje je naš mali vrtnar?"

"Spi," mu je odgovorila mama.

Mali vrtnar pa še ni zaspal, le oglašiti se ni mogel. Ležal je v po-

stelji in si ogledoval svoje male utrujene roke.

Oči so se mu počasi zapirale, a še prej je poljubil vse prstke po vrsti:

palec, kazalec, sredinec, prstaneč, mezinec ...

in še enkrat na drugi roki:

palec, kazalec, sredinec, prstaneč, mezinec,

in jim tiho rekel:

"Ajatutaja."

Tedaj so zaspale tudi rože na vrtu.

Barve dreves

Zelena drevesa so za jabolka
in gosenice,
v njih pomladni veter roji.

Rumena drevesa so za kutine
in limone
in za sušo poletnih dni.

Rdeča drevesa so za češnje
in pikapolonice,
so dom jeseni in večerne zarje.

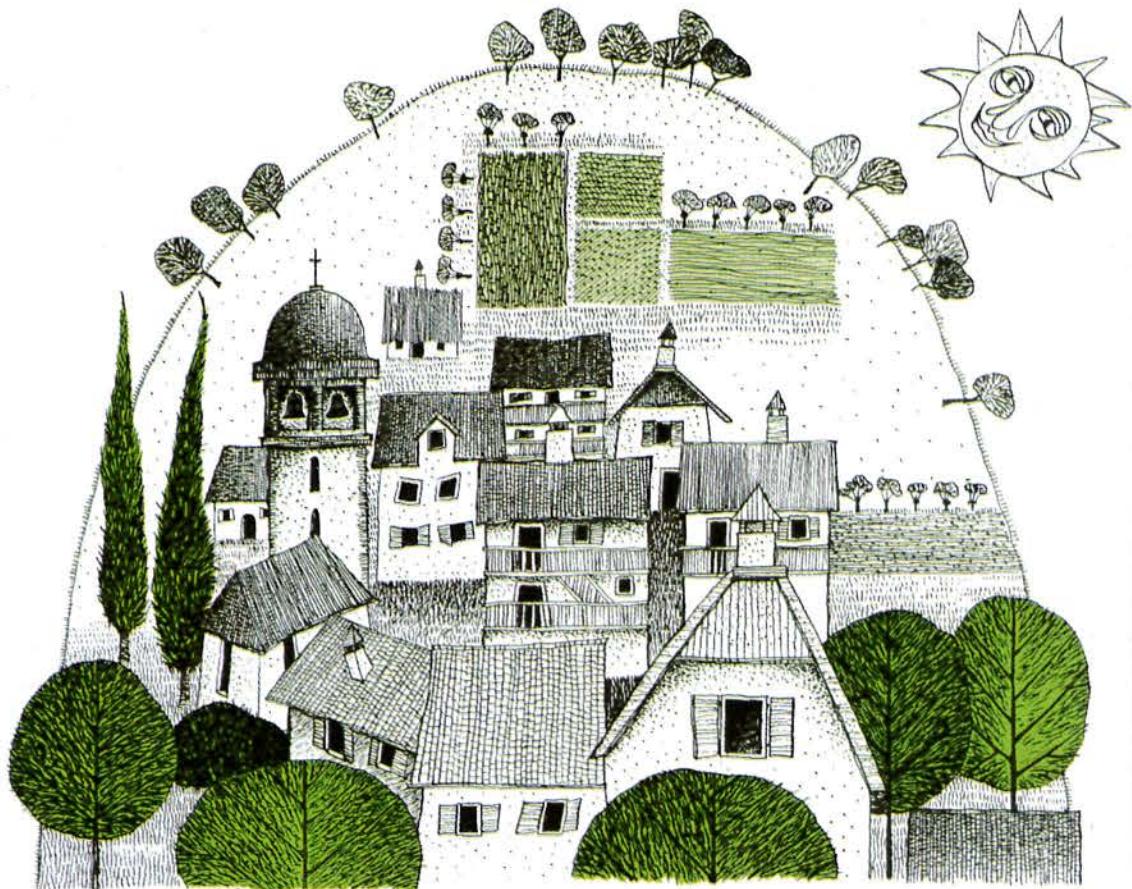
Bela drevesa so za neznano sadje,
za borove prelce,
za zimo, bliske in viharje.

Črna drevesa so za murne
in mravlje
v njih spita noč in tema.

Modra drevesa so za slive
in da ptice gnezdijo v njih
kakor sredi neba.

Točarji s točo

Pred davnim časom je bilo, med košnjo, bila je sreda, ob treh popoldne – tako je mojemu očetu pripovedovala njegova mama.

Takrat so bila Plestišča velika in prijetna vas, polna ljudi. Hlevi so bili natrpani z živino. Krave, teleta, koze, kozliči, ovce in jareta so bili v hlevih tesno drug ob drugem. Zanje je bilo treba veliko sena.

Ljudje so delali od zore do noči, da so kaj pridelali in se tako lahko preživljali. Ko so poleti opravili z delom na njivah, so se ljudje hitro spravili h košnji. Pripravili so si kosišča, kose, oselниke in tiste dobre osle,

ki lepo brusijo, pa železa in kladiva za klepanje, grabišča, grablje, vile za trošenje trave in vse, kar je treba imeti v senožetih.

Tistega dne je bilo zjutraj sončno in toplo. Mladi in stari, ženske in možje so tam po robeh vriskali, da še nikoli tako in si klicali od ene senožeti do druge. Hiteli so: možje so kosili, otroci so trosili, ženske so z grabljami obračale travo, da se bo prej osušila, ta ali oni je podiral lonče in razmetaval seno po sončnih rebrih. Zdelo se je, da gre vse prav. Pa ni bilo tako!

Po južini se je zmračilo in čez vse se je razlila tema. Tam pod skalami so se zbirale grde črne megle, ki so se začele loviti in se valiti druga za drugo, druga čez drugo, kakor v peklu. Veter je strašno zapiral. Kokosi so kregetale, ptice so brez uma švigale in flafolale sem in tja kot netopirji, krave so mukale, praseta krulila, koze in ovce blejale, race pa gagale in frfotale.

Ljudi je obšla kurja polt in so se tresli pred hudim, ki je viselo v zraku.

Kogar je zajelo kje daleč na planem, da se ni mogel nikamor zateči, je v grozi in upanju poslušal zvon od svetega Ivana, ki je začel biti na vso moč, da bi pregnal hudo uro.

Še zvonenje ni nič pomagalo. Začelo se je bliskati, grmelo je in treskalo. Zdelo se je, da se bo svet podrl. Strele so udarjale in na raznih koncih je zagorelo. Ljudje so se skrivali, kakor so le mogli. Pod skalami pa je bilo kar naprej videti, kot da so se zbrali vsi hudiči, zlodeji, coprnice in coprniki.

Huda ura se je od tam spuščala proti senožetim.

V Hodinovih Lopatah je napravila velikansko škodo. Ni bilo več drevesa, ki bi obstalo, vse je bilo polomljeno in na tleh. Strašno je bilo vidi ti bukve, jesene, gabre, breze in jelše, vse izrute in v treskah.

Od treh kop sena, ki so jih Hodini lepo zložili, ni ostalo ničesar. Vetter je odnesel celo gnišča, roglje in stoge. Ljudje so se tresli kot šibe in strmeli v to strahoto.

Kar naenkrat se je zvedrilo. Preko Zanutovega, skozi njihovo lepo bukovo hosto so šli trije možje. Bili so veliki kot kope, v obraz pa grdi in stari, z razbrazdanim licem, brez zob, skuštrani in povsod kosmati, z dolgo dolgo brado. Hrbet se jim je krivil pod velikimi vrečami, polnimi toče. Zdaj šele so ljudje vedeli: "Točarji so! Točarji!" Za njimi je bila hosta vsa na tleh, pomandrana in polomljena.

Ko so prišli preko Male Ravne skoraj že v Konec, se je spet zabliskalo in še zadnjič grdo treščilo, da je vsem spravilo srce v usta. Potem so se točarji zgubili v nič. Ubogi ljudje so si lahko oddahnili in si otresli strah z ramen.

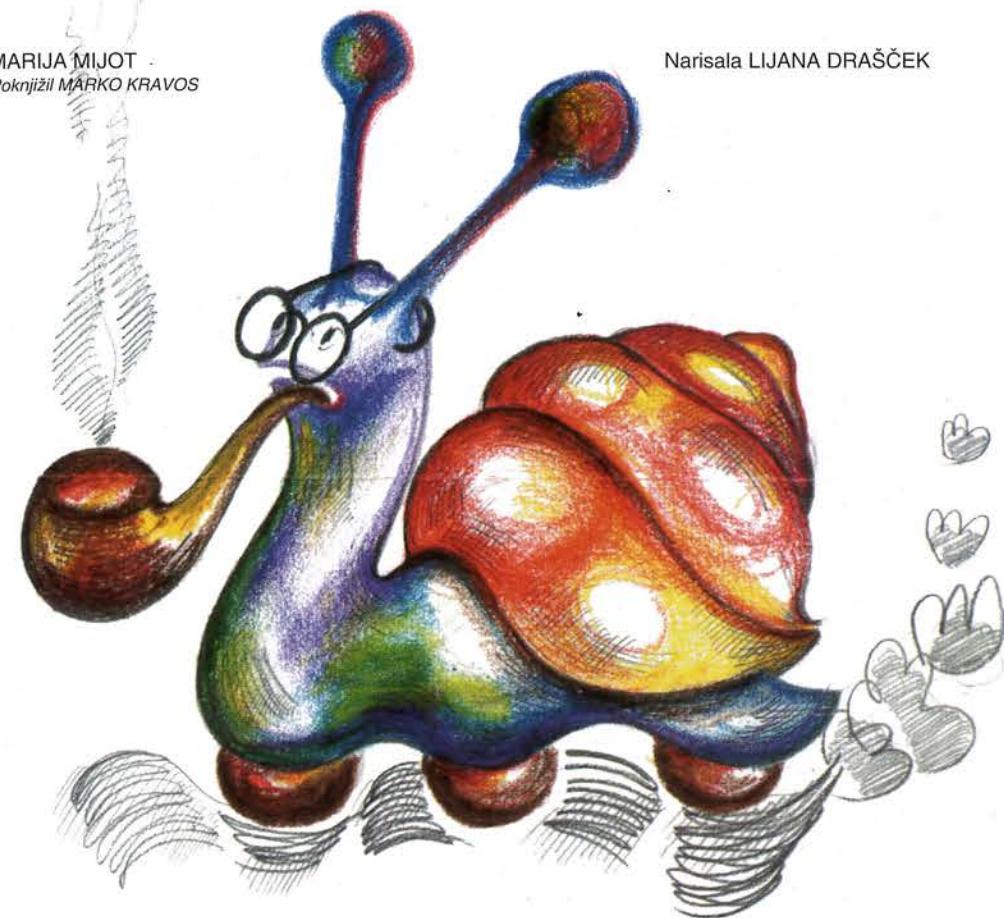
Eni so pravili, da so pomagale molitve, drugi so pravili, da so ušesa točarjev taka, da ne prenesejo zvonenja: gotovo jih je pregnal glas svetega Ivana, veliki plestiški zvon. Spet drugi so bili prepričani, da jih je obvaroval leseni križ, ki стоji na Mali Ravni: oči točarjev, ki so rdeče kot žerjavica, ne prenesejo pogleda na križ; če vanj pogledajo, ostanejo brez moči.

Še danes nihče prav ne ve, kako je bilo pravzaprav s tem, kako da so bili tako veliki in strašni točarji pregnani.

MARIJA MIJOT
Pokrajil MÁRKO KRAVOS

Narisala LIJANA DRAŠČEK

Nervozni polžek

Strašna sila polžka gnala,
da v grapci izgubi očala!
Z ust mu pade zdaj še pipa,
pot si le z rogljički tipa.

Moral bo še zid naskočit,
dosti še srebra potočit,
da bo prišel do solate,
tam pozdravil svoje brate!

Mladost je norost

Mladost je norost, ki skače čez potok, kjer je most. In če ne bi bilo mosta, se v naših otroških glavah ne bi zasvetlikala misel: Gremo skakat čez potok! Ampak most je bil tam, prav-zaprav mostiček, še bolj natančno: bila je brv. No, in ker je brv varno vodila čez potok, mi mulci pa nismo marali nobene varnosti, smo sklenili, da bomo skakali čez potok, ampak ne kjerkoli, temveč prav na tistem mestu, kjer je bila voda globoka meter in pol. To pa zaradi varnosti. Res, zaradi varnosti; te smo bili namreč strašansko siti, saj smo najmanj stokrat na dan slišali od matere ali očeta: Pazi! Čuvaj se! In še več je bilo takih besed, vse pa so nas kar naprej pred nečim svarile. In, vidite, prav zaradi tega smo šli skakat čez potok, kjer je bila voda najgloblja.

Nandek je preskočil, Jožek in Rudi komaj komaj, jaz pa sem tudi skočil, močno sem se zaletel in se pognal čez vodo, ampak, ko sem bil na polovici, me je neka skrivenostna sila potegnila dol in pristal sem točno na sredini. Reklo je: čoooffff! in že sem zginil pod vodo. Tam sem silno presenečen odprl oči in tudi usta, in ker nisem znal plavati, sem kar tako nekaj breal okoli sebe in nekako mi je uspelo pribrcati se na površino, tam pa me je zgrabil vodni tok, me prekuenil, zavrtinčil, pogoltnil ter divje odnašal proti mostu.

Tam je bila voda plitka in skobacal sem se iz nje na drugi breg. In na oni breg, s katerega sem se pognal čez potok, sem potem pricapljal čez most, čez mostiček, no, čez brv, in za mano se je veselo risala campasta vodica. Nandek in Jožek sta pokala od smeja, moj smeh pa je bil bolj kisel in zelo, zelo moker...

Pobarvajte sami

Mačja veselica

Mačje tete, mačji strici
zbirajo se k veselici.

Na terasi Mlekovira
slavna mačja godba svira.

Muce milo se smehljajo,
se za mačji bal ravnajo.

Najprej je na vrsti valček,
ki ga vodi mojster Palček,

potlej hitronogi Jumbo
naroči poskočno rumbo,

a debeli muc Karambo
pleše čaćača in sambo.

Mačja godba brez oddiha
gode, bobna in sopiha.

Mačke, suhe in zalite,
plešejo kakor navite

in, šelè ko sonce vstane,
vrnejo se v mačistane.

Metulji in martinčki

Spet je prišla pomlad, za njo pa poletje, s cvetjem, z metulji. Rad sem imel metulje. Tiste bele, ki so imeli na krilih črne pike. Citrončke. Občudoval sem tiste z velikimi rumenimi krili, ki so jih krasile temne proge. In še posebno tiste, ki so imeli nazobčana zlata krila s črnimi žilicami in rdečimi očesci. Ti so bili posebno hitri. Podil sem se za njimi in težko sem katerega ujel.

Tudi sošolec Silvo je lovil metulje. Vihtel je metuljčico, dolgo palico, ki je imela na koncu obroček iz žice, na njem pa vrečko iz bele tančice. Zlahka je ujel metulja.

Dolgo sem prosil mamo, da bi mi kupila metuljčico, nazadnje jo je. Komaj sem dočakal, da sva s sošolcem šla loviti metulje. Tekala sva po travni in kmalu je bilo v prijateljevi škatli pet pisanih me-

tuljev. "Dosti jih bo," je rekel Silvo, "zdaj jih morava urediti."

"Kako?" sem vprašal.
"Boš že videl."

Silvo je vzel s police deščico iz mehkega lesa, ki je imela po sredi izdolben žlebiček, in pest bucik. Iz škatle je vzel lepega rjavega krilatca s temno obrobljenimi krili. Dal ga je na deščico tako, da je njegov trup stisnil v žlebiček, in razprostrel krila. V trup je zabodel buciko in jo

porinil v les. Streslo me je. Potem je tudi krila pritisnil k deščici; nanje je položil kartonske trakove in jih z bucikami pritrdiril na les.

Zdaj je ležal metulj razprostrt in pribit na deščici.

"Saj ga boli!"
"Kje pa!" je rekел Silvo. "To se pravi metulja preparirati."

Metulj je samo še včasih pomagal s tipalko ali nožico. Kmalu se je umiril.

"Nič ga ne boli," je trdil sošolec.
Jaz pa nisem mogel verjeti. Kmalu je moja lepa metuljčnica obležala v kotu.

Metulje sem še lovil, tako kot včasih, z rokami. Kadar je frfotavček sedel na cvet, iztegnil špiralasti rilček in zavzeto srkal, sem se mu kradoma približal in ga zgrabil za krilca. Lepo ga je bilo od blizu opazovati. Ampak metulja sem vedno izpustil. Kako razigrano je planil iz mojih odprtih dlani! Ko je spet zletel v nebo, sem gledal za njim in oba sva bila vesela.

Silvo je izgubil tovariša pri lovu na metulje. Nekega dne je rekel, da je našel še nekaj lepšega. Kaj? Ni hotel povedati. Odvedel me je v sosednjo ulico, ki se je končala ob železniškem nasipu. Nasip je bil iz debelega ostrega kamenja, ki

je v poletnem soncu kar puhtelo od vročine.

"Zdaj pa napni oči!"

Sedla sva in se zagledala v razbeljen nasip. Izpod kamnov so kmalu prilezli martinčki. Ko sva prišla, sva jih prepodila, zdaj so spet ždeli po kamnih in mežikali v sonce. Kakor majhni krokodilčki, rjavi in vitki, so negibni uživali vročino in s tenkimi jezički sikali predse.

Silvo me je naučil loviti martinčke. Skakala sva po kamenju in s kapo lovila preplašene živalice. Vedno sem zadržal dih, kadar sem imel v rokah mehko, hladno telesece s kačjo glavico, s štirimi nožicami, ki so imele prstke, z dolgim repom. Bala sva se samo zelenecv. Silvo je rekel, da so strupeni.

Tudi do tega lova sem izgubil veselje. Ne zato, ker sem prihajal domov s strganimi hlačami, in je bila mama huda.

Nekega dne sem se vrgel za martinčkom. Hotel sem ga ujeti z roko, toda zgrabil sem ga za rep. Grozno! Rep se je odtrgal in mi ostal v roki, martinček pa je počabljen šinil pod kamne.

Zdelo se mi je, da imam srce v grlu. Izpustil sem rep in se prijel za vrat. Rep je še na tleh migal...

Silvo se je zarežal: "Saj mu bo zrasel nov rep!"

Ne! Ne, ne!

Stekel sem domov.

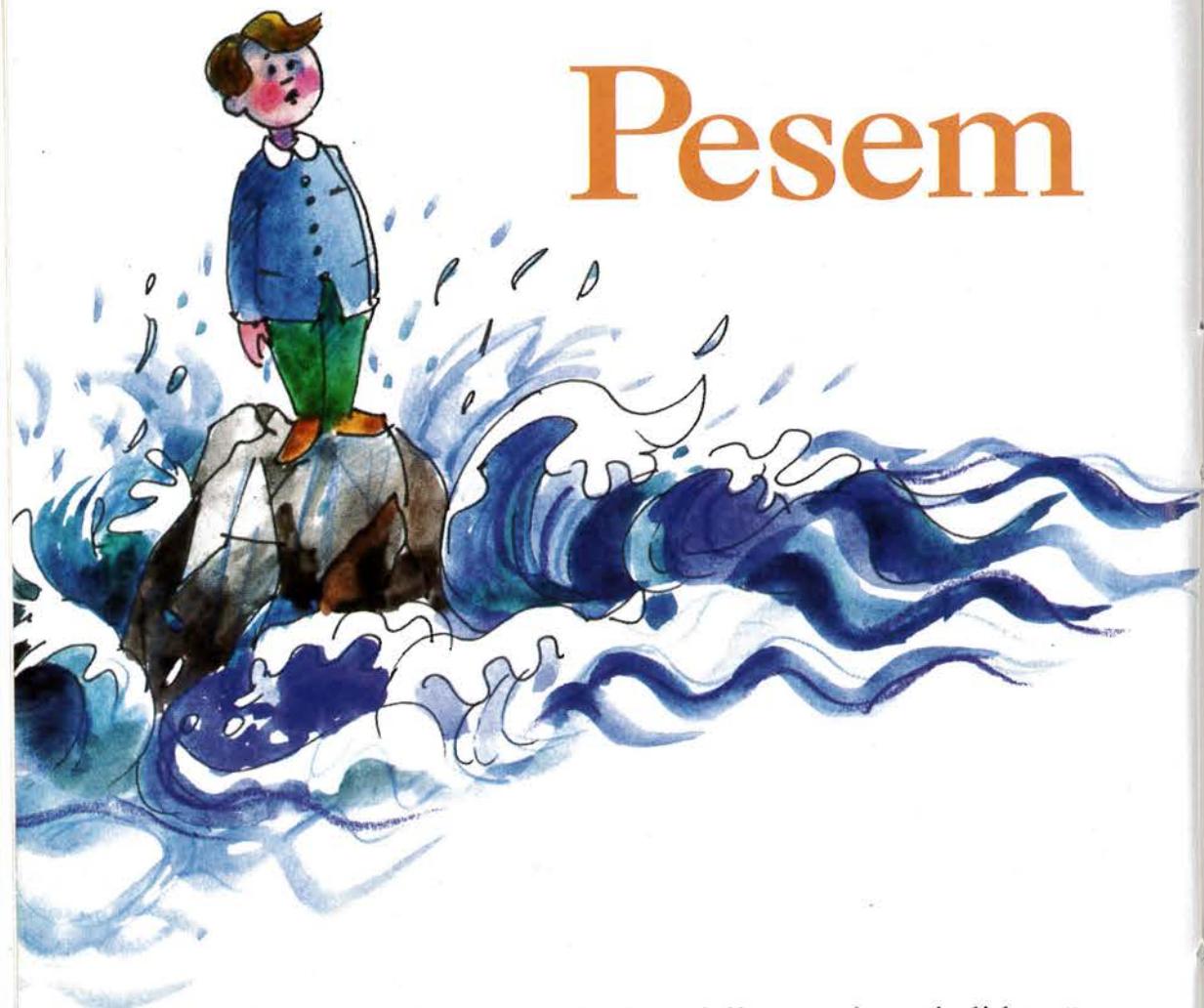
JELKA BAKULA

Narisala VESNA BENEDETČ

na trgu

JUTRO NA TRGU
SE RESNO PREBUJA,
SADEŽE SLADKE
PRIJAZNO PONUJA.
VSE, KAR JE DOBRO,
SE SAMO POHVALI,
ČE PA NI SVEŽE,
SE RADO POKVARI.
NA STOJNICAH TRGA
JE VSA ZELENJAVA,
A NAJBOLJ POCENI
JE ZELJNATA GLAVA.
BUČE SE S KUPA
KAR SAME TRKLJAO,
BUČMANI V BUČE
ZVEDAVO ZIJAO.

Pesem

Bil sem pred neko šolsko komisijo: sprejemni ali končni izpit, ko preizkušajo, če si zrel.

“Kaj je to pesem?” vprašajo. “Povej kako pesem, če znaš. In povej, kaj je v njej!” je bila druga učiteljica bolj stvarna.

Začel sem z Gregorčičevevo: *Na bregu stojim in v morje strimim – pod mano srdito valovje hrumi ob kamnito bregovje ...*

Jecljal sem, zatikalo se mi je, spuščal sem dolge *eeeeee* med eno besedo in drugo.

Pesem sem znal. Ko pa sem jo hotel povedati, sem tudi že razmišljal, kaj je v njej, da je pesem. Potem sem si predstavljal tiste skale in valovje in megleni dim od besnih valov in človeka na bregu. Zdelo se mi je, da sem jaz tisti človek na visoki čeri. Med mano in izpitno komisijo je bilo morje. Jaz sem se skril v pesem. Saj zato so pesmi, da se skrijemo v njih.

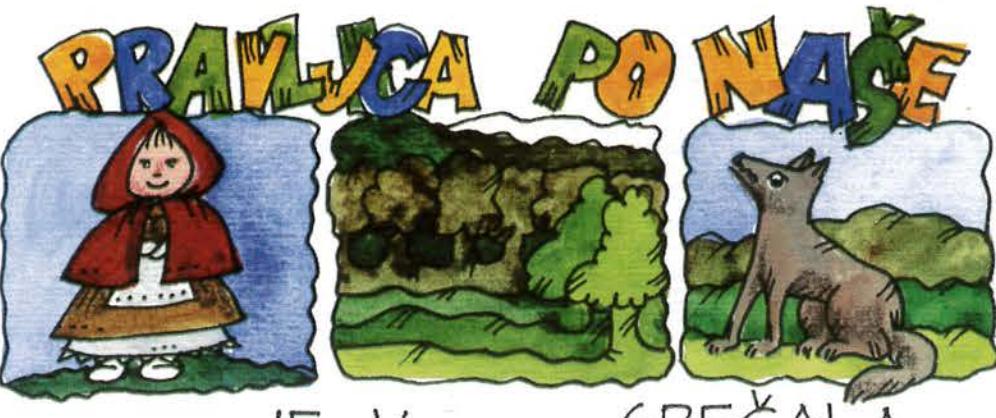
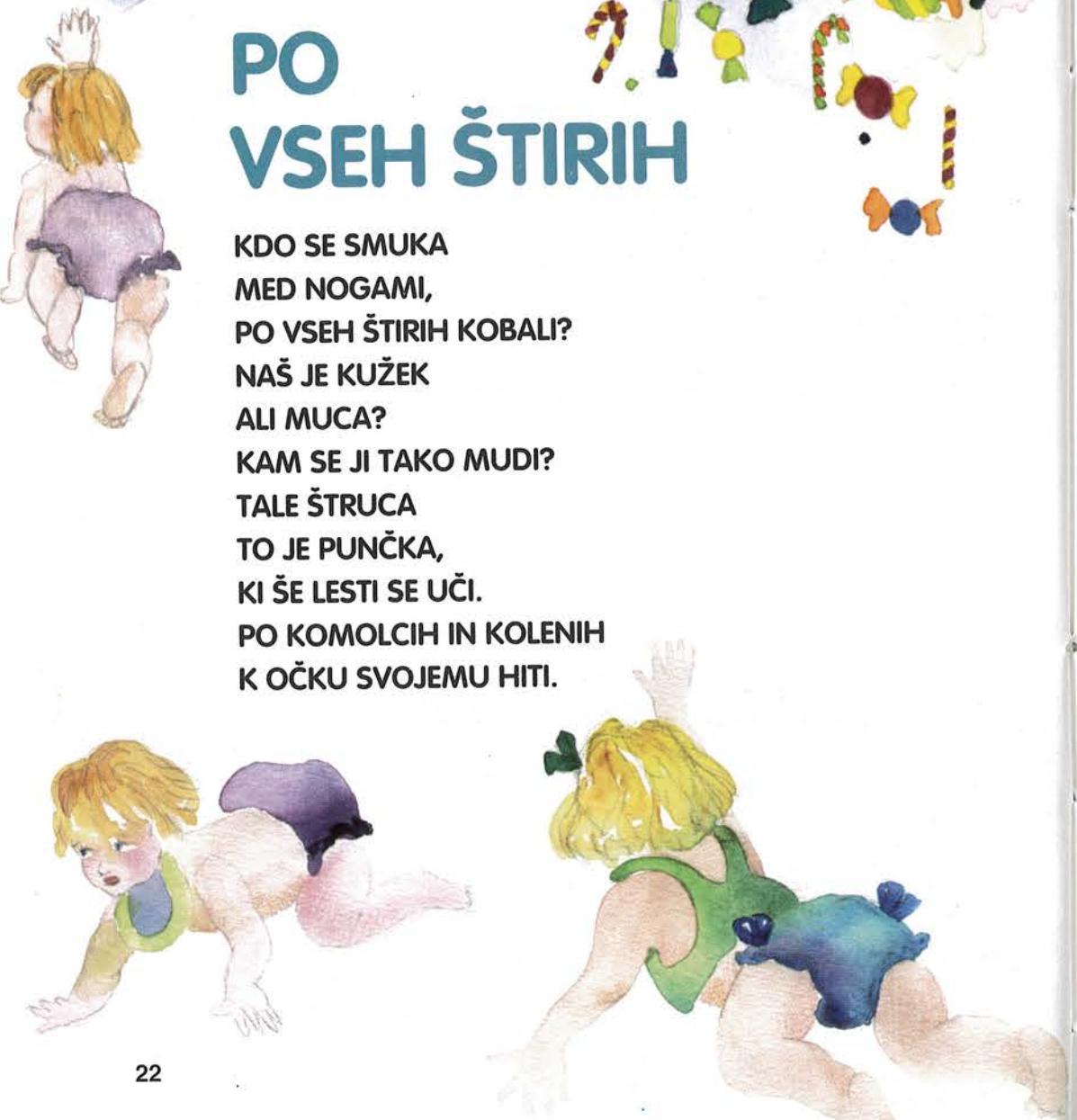
Pesmi so skrivališče in skrivnost, kako bi jih izdali komu drugemu?

Tisti izpit sem, sklepam, izdelal. Na jecljajoč in bolj molčeč način. Verjetno so izpraševalci menili, da sem zelo občutljiva, plaha pesniška duša. Niso pomislili, da je beseda v pesmi, beseda v srcu lahko tako velika, da se v njej zgubiš. Da se v njej najdeš. Da si v vsem, kar pomeni.

PO VSEH ŠTIRIH

KDO SE SMUKA
MED NOGAMI,
PO VSEH ŠTIRIH KOBALI?
NAŠ JE KUŽEK
ALI MUCA?
KAM SE JI TAKO MUDI?
TALE ŠTRUCA
TO JE PUNČKA,
KI ŠE LESTI SE UČI.
PO KOMOLCIH IN KOLENIH
K OČKU SVOJEMU HITI.

PELJALA GA
JE NA SVOJ ...

TAKO ... NI POJEDEL ... IN ... GA
NI ...

Drugično jutro

Zjutraj zelo rada čakam sonce. Sedim ob oknu, gledam v polozjen hrbet planine onstran našega doma in pričakujem, med katerimi smrekami bo najprej oranžno zablisnilo. Potem se zlata sončnica veča, dokler vsa okrogla ne zacveti na jutranji strani neba. Nekoli ne čakam na dež ali sneg – tedaj raje ležim in pustim zagrnjena okna; ko vstanem pa prižgem luči in se grem polarne, črne dneve.

Tudi danes sem ob oknu pričakovala sonce, saj je bilo nebo jasno; sinja barva je prehajala v rdečkasto, pa oranžno in se je končno začela prelivati v stopljeno zlato. Prežeče sem iskala, med katerimi drevesi bo prvič zablisnilo in bila sem resnično zmedena, ko se je to zgodilo povsem drugje in drugače, kot sem pričakovala. Zlati žarki so se sicer kupolasto razširjali v obe smeri – vendar je sončna glava naraščala tako velikanska in tako blesčeča, da sem priprla oči. Prevzelo, presvetlilo me je – lahko bi trdila – v dno srca. Le kako, da se kaj takega doslej ni še nikoli zgodilo? Kako da je danes sonce tako velikansko kot zvrhan čeber zlatega grozdja?

Zmedena sem se začela ozirati okrog po sobi in ugotovila, da je tudi okenska polica večja, kot je bila... in do tal je neskončno globoko. Kaj nisem več na nasi domači zemlji? Najbrž bi me strah kar preplavil, če ne bi sonce tako sladko-medeno in tako božajoče toplo svetilo skozi šipo, da sem zaprla oči, potegnila tudi noge na polico in se predala jutranji dremavici. Kako dobro mi je dela – še nikoli tako. Čudno, saj sem zjutraj navadno do kraja budna...

Z vso voljo sem odprla oči, se ozrla vse naokrog po sobi – in pogled se mi je ustavil na ogledalu: iz njega me je gledalo dvoje lepih, okroglih mačjih oči. Bile so pravilno vsajene v mačjo glavo in glava se je ljubko držala mačjega trupa. Vse štiri tacke so bile brezskrbno stegnjene po osončeni polici.

Tako je torej s to zadevo! Zato je sonce vzšlo kot velikanski čeber – ne pa kot ljubka sončnica. Zato sem lahko potegnila noge na polico. Zato hočem dremati, ker mačke na soncu neprestano dremajo. Kaj pa zdaj? je skrb za trenutek prešinila mojo mačjo

glavo. Toda – zaradi postave, glave in oči si mačke še nikoli niso delale skrbi. Brezskrbno sem se pretegnila in spet zadremala.

Ko sem se čez uro ali več prebudila, mi je bilo hladno. Sonce so zakrili oblaki in ugotovila sem, da sem spet deklica. Zeblo me je.

Čudna druščina

Na posvet so se zbrali **skopuh, ogleduh, požeruh** in **debeluh**.

“Kaj bomo pa zdaj počeli?” so se vprašali.

“Pogovarjali se bomo o svoji pomembnosti, drugače posvet nima pomena.” Tako je rekel skopuh. Njemu se zdi vsega škoda, tudi časa. Požeruh in debeluh sta se lepo pretegnila. Požeruh se je oziral na vse strani. Kar mislite si, kaj je iskal.

Od strani je motril položaj ogleduh in si skrivaj nekaj beležil.

“Kdo bo začel?” je vprašal skopuh.

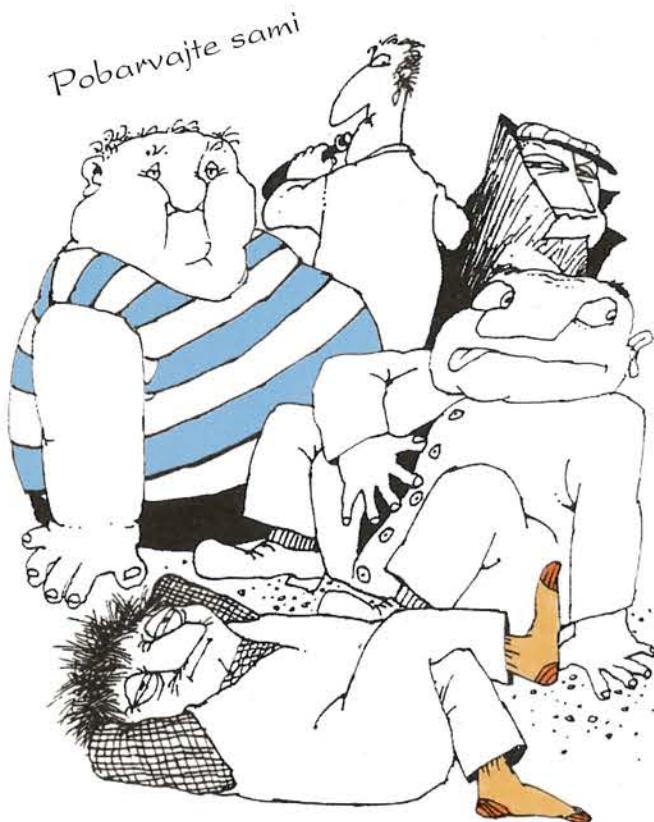
“Bom jaz,” je rekel požeruh. “Tu smo se zbrali samo tisti ... kako naj rečem ... mogoče bo kdo mislil, da smo kaki pišmeuhovci. Zbrali smo se tisti, ki imamo nekaj skupnega. In to je ravno prav, če se mislimo pogovarjati o pomembnih rečeh. **Naša skupna stvar je -UH.**”

“Rad bi vedel, kdo nam je vsilil to ‘skupno stvar’,” je ponemljivo zvišal glas ogleduh.

“Tega se ne da več ugotoviti,” so rekli vsi drugi. “Niti te- ga, kdo je bil prvi na -UH. Mogoče je bil to smrduh in smo zaradi njega zgubili ugled. Več kot očitno je, da je ravno ta UH vse pokvaril.”

Rekli so še to in ono, toda ostali so, kar so bili. Ozna- čujejo malo manj zaželene osebe, pa kaj zato! Pametneje je, so dejali, če so ponosni na svoj -UH, tako kot so druge besede na svoj -AR, -EC, -ITELJ, -ICA. To so vendar odlični razpoznavni znaki.

“Seveda, pripone dajejo be- sedam pomen!” je pribil po- ležuh in podpisal zapisnik leže in z levico.

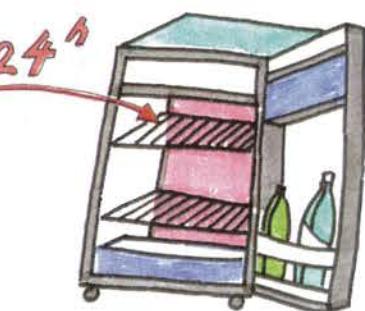
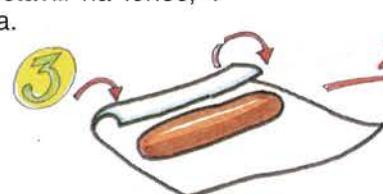
Čokoladna salama

1 - 300 g čokolade raztopimo v kozi- ci, ki smo jo postavili na lonec, v katerem vre voda.

2 - Kozico odstavimo in vanjo vsujemo 150 g zmletih mandeljnov, 1 razzvrkljano jajce, 2 vrečki vanilijevega sladkorja in ma- sla za velikost oreha. Dobro premešamo.

3 - Preložimo na alu-folijo in z vlažnimi ro- kami oblikujemo “salamo”.

4 - Postavimo v hladilnik in postrežemo na- slednji dan.

križanka list

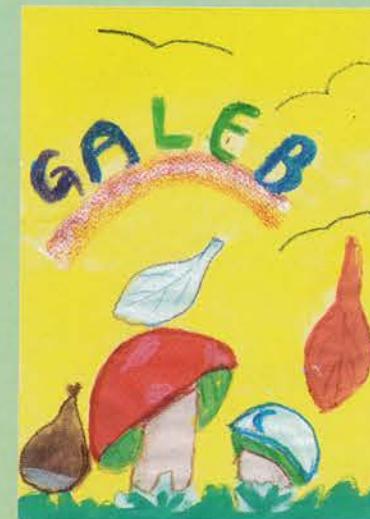
Pozdravljeni dragi šolarji!

September je mesec, ko se poletje prevesi v jesen z bogatstvom barv in sočnimi sadeži. Šola prijazno vabi: Pridite, posedite v klopi, z dobro voljo si boste nabrali veliko učenosti! September je tudi čas, ko nas zapustijo lastovice, ker odletijo v toplejše, prijaznejše kraje. Nekatere ptice pa le ostanejo vse leto z nami. Ob našem morju na primer galebi.

Posebno en galeb, ta je samo vaš, bo najsrečnejši. Razprt v drobnih ročicah bo občutil zadovoljstvo in varno toplino. Bodite tudi vi srečni, da ga imate. Radi ga prebirajte, dopisujte in rišite zanj in razveselite se ga vsak mesec, ko bo poletel k vam.

Zato vas vabim, da se vsi naročite na vašo revijo in jo vzamete v svoja srčka!

Urednica
Majda Železnik

Martina Coretti, 4. r.
OŠ "Pinko Tomažič" TREBČE

Sandi Pace, 2. r.
OŠ "F. S. Finžgar" BARKOVLJE

V junijiški številki Galeba smo predstavili nove naslovnice za vašo revijo, hkrati smo tudi obljudili, da bomo objavili in nagradili še dvajset osnutkov. Obljubo je seveda treba držati: to sta prvi dve risbici! Za Martina in Sandija pa vodene barvice ter Galebova majčka.

šolarji pišejo

Dragi šolarji, to rubriko ustvarjate vi sami. V uredništvu si želimo čim več vaših zgodbic, doživljajev, pesmic in veseli bomo, če jih boste upodobili še z barvami! Ob tem bi vas radi spomnili tudi na lepe nagrade, ki jih bomo kot doslej podeljevali za Naj-spise!

Uredništvo

Na OŠ "Karel Destovnik-Kajuh" - Groppada, Padriče - so meseca maja izdali šolsko glasilo MALA GAJA. To je že 17. letnik tega glasila. Zares pridni! Izbrali smo nekaj spisov in risbic, ki jih objavljamo na teh straneh.

Za šolsko knjižnico na OŠ "Karel Destovnik-Kajuh" pa poklanjam paket knjig in kaset!

VESELA DRUŽBA

Obiskujem peti razred. V razredu nas je šest, z nami pa je še ena učenka iz četrtega razreda. Moji sošolci so: Erika, Petra, Tomaž, Štefan, Matija in še Erika iz četrtega razreda. Imam jih rada, saj smo skupaj že iz vrtca. Erika je najstarejša, a skoraj najmanjša. Zelo

je gibčna in hitra in tudi zelo pridna pri ročnem delu. Ni ji preveč všeč geometrija in večkrat se ozira in gleda v moj zvezek. Petra je pri geometriji zelo pridna. Rada nagaja Matiji in mu ukraide pero, radirko in druge reči. Tomaž je najboljši pri risanju in ima zelo lepo

pisavo. Zelo je občutljiv. Večkrat postane rdeč in se rad užali. Zadnje čase pa postaja drugačen. Matija je zelo priden pri zemljepisu in tudi pri drugih predmetih. Med poukom in med odmorom pa dela neumnosti in nas zabava s smešnicami. Štefan je simpatičen. Zelo se razumeva. Všeč so mu vojački, avtomobilčki in video igre. Včasih pa kaše jezik in noče ubogati. V razredu je še ena učenka po imenu Erika, ki obiskuje četrti razred. Je veselga značaja. Njej pa ne smeš povedati nobene skrivnosti, ker je ne zna obdržati zase. Naj vam povem še kaj o sebi. Obratno od Tomaža je moja pisava obupna. Večkrat semlena, a z vztrajnostjo vse to, kar si želim, tudi dosežem.

Elisa Macarol, 5. r.

PRIJATELJSKO SREČANJE

Meseca maja smo imeli na naši šoli športni dan. V goste smo povabili učence osnovne šole "Alojz Gradnik" z Repentabro. Naši pridni očetje so že v soboto poskrbeli za čiščenje vrta in popravili trim stezo. Naše mamice pa so pripravile okusno malico in dobre slaščice. Na ta dan smo se vsi skrbno pripravljali. Bil je težko pričakovan torek. Naši gostje so se pripeljali s šolskim avtobusom. Prav kmalu smo pričeli s tekmovanjem v poligonu. Prvi smo bili na vrsti mi. Dobro smo se odrezali in dosegli zelo dobre čase. Nato smo šli na igrišče na Padriče, kjer smo se pomerili v igri med dve ma ognjema. V tej igri pa so bili močnejši naši gostje, saj so nas pošteno premagali. In tako so največji pokal prejeli Repenci, mi pa smo se moralizadovoljiti z manjšim, saj smo se uvrstili na drugo mesto. Čeprav malo razočarani, smo bili vseeno veseli, da smo preživel takoj lep dan v družbi naših sovrašnikov z Repentabro. Tudi vreme je bilo lepo, naš šolski vrt pa še lepsi.

Erika Ghezzo, 4. r.

MOJE ŽELJE

Jaz imam veliko želja. Nekatere vam bom razodela v tem spisu. Ena od tolikih je ta, da bi imela konja in bi se naučila jahati. Mama pa mi vedno pravi, da konja pri hiši ne moremo imeti. Konji so mi všeč, ker so zelo pridne in lepe živali. Najraje bi jahala na črnem konju. Druga želja je, da bi uspešno opravila izpite. Tako bi osrečila starše, obe babici, dedka in druge sorodnike. Zadovoljna bi tako odšla na

nizjo srednjo šolo. Tretja moja želja je ta, da bi se končala vojna v nekdanji Jugoslaviji in tudi drugod po svetu. Tako bi ljudje živel v bratstvu, ljubezni, sreči in veselju. Ne razumen, zakaj je na svetu toliko vojn in prepirov, zakaj je toliko sovrašta in grozot. Četrta želja je ta, da bi lahko imela doma več živali. Najraje seveda konja, potem pa še psa, muco in kanarčke. Vsi imamo svoje želje in na tihem upamo, da bi se nam izpolnile. Vse pa se ne morejo vedno uresničiti, ker na svetu ne gre vse tako, kot si želimo.

Petra Križmančič, 5. r.

"LJUBO DOMA, KDOR GA IMA"

Moj dom je na Padričah. Kjer imamo mi sedaj stanovanje, je bil nekoč oder za seno. V kleti pa je bil hlev, kjer so imeli moji pradedje krave. Imamo veliko podstrešje, kjer so shranjene razne reči, ki jih ne uporabljamo vsak

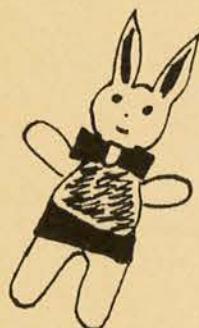
dan. Pri nas doma se reče pri Markotovih, ker se je moj praded imenoval Marko. Tako so mi povedali. Imamo dve veliki dvorišči in sicer eno pred hišo in drugo za hišo. Najlepše se počutim na sprednjem dvorišču, ki je lepo urejeno. Doma se igrat razne igre, gledam televizijo, pišem naloge, se vozim s kolesom in počenjam še marsikaj. Naloge pišem v dnevní

sobi in večkrat ob prižgani televiziji. Z mano piše še moja mlajša sestra Katarina, s katero se večkrat skregava. Najraje igramp košarko na dvorišču. Večkrat me obiščejo moji prijatelji in se igramo skupaj. Nekega dne se mi je posrečilo, da sem ostal doma sam. Počutil sem se kakor družinski poglavar in sem bil vesel. Vseč mi je tudi, kadar je zbrana doma vsa družina, ker se takrat marsikaj pogovorimo. Star pregovor pravi: "Povsod je lepo, a najlepše je doma". Tako tudi je. Lahko je srečen le tisti, ki ima svoj dom. Na žalost pa ga marsikdo na svetu nima, tudi nekateri otroci ne. Ni majo se kam zateči pred nevarnostjo. Prav zato sem jaz lahko srečen, ker imam svoj dom in v njem svojo družino.

Matija Gregori, 5. r.

KAJ IMAM NAJRAJE

Moj najljubši predmet je zajček iz peluša. Dobil sem ga, ko sem bil še majhen. Kupila mi ga je moja mama. Še sedaj spim z njim. Vsako leto, ko gremo na počitnice, ga vzamem s sabo.

Pred leti sem vzel seboj tudi medvedka. Moja babica je zajčku sesila rjavo obleko s fjokcem. Enkrat na leto ga umijemo. Nekoč mu je viselo oko in bi mu skoraj odpadlo. Jaz sem pazil, da mu ne bi odpadlo in sem ga kar naprej potiskal v glavo. Pri očesu je imel tudi luknjico in koščki peluša so padali ven, zato je imel vedno manjšo glavo. Potem pa je mama vzela iglo in sukanec ter zajčku zasila oko in luknjico. Ob sobotah, ko gledam z ocetom in mamo filme, imam zajčka vedno pri sebi. Ko se zjutraj zbudim in ga ne najdem, sem v skrbeh in hitro prižgem luč. Neko jutro ga nisem našel niti na tleh, zato mi je šlo na jok. Z mamo sva nato odmaknila posteljo in tam našla zajčka. Pred zajčkom sem imel zelo rad ovčko, ki je imela v nogah zvončke. Ker sem jo vedno pestval, je postala vsa pomazana in potrgana. Mama mi je zato kupila novo, popolnoma belo in čisto ovčko. Jaz pa nove ovčke sploh nisem pogledal in sem neusmiljeno jokal za staro, ki jo je mama nameravala vreči v smeti. Tedaj mi je mama dala v roke mojo pravo ovčko, ki sem jo imel še dolgo časa najrajsi.

Thomas Žagar, 5. r.

SOLSKI IZLET V GORICO

Meseca maja smo šli na izlet v Gorico. Naši starši so nas peljali v Trst na železniško postajo. Zbrali smo se pred glavnim vhodom. Na postaji smo si ogledali kapelo, urad za informacije, vozne rede, garderobo, perone, potniške in tovorne vlake. Počakali smo na peronu. Ko je pripeljal vlak, smo vstopili v rezerviran vagon. V njem je bilo že precej potnikov. Peljali smo se do Tržiča nato do Gorice. Robert in Matija sta gledala skozi okno. Tržaški zaliv, grad v Devinu, drevesa, hiše, travniki, kraška gmajna, vse je bezalo mimo. Potovanje je trajalo eno uro. Med potjo smo se zabavali. Prispeli smo v Gorico. Cesta je široka in ravna. Koliko kolezarjev! Tudi mi bi radi kolesarili po goriškem mestu. Kdaj bomo prišli do gradu? Goriške hiše so lepo okrašene. Gorica je lepo in mirno mesto. V Trstu nimamo toliko parkov. Goriški grad stoji na griču. Je zelo lep in zelo velik. V njem so živelji goriški grofje. V pritličju gradu so ječe, kuhinja, grofova jedilnica in grajsko dvorišče. Obzidje je zelo visoko in široko. Leta 1713 so se kmetje upirali nasilju goriških grofov. Puntarji so se oborožili in oblegali goriški grad. Grofova vojska je polovila puntarje. Voditelje upora so obglavili v Gorici na trgu, ki se imenuje Travnik, pred cerkvijo sv. Ignacija. Potem smo hodili po ulici, v kateri so živelji Judje. Videli smo tudi judovsko molilnico sinagogo. Bili smo utrujeni in noge so nas bolele. Preden smo se odpravili domov, smo šli na sladoled. Kako hitro je minil ta dan. Na svidenje Gorica.

Sestavili učenci 2. in 3. r.

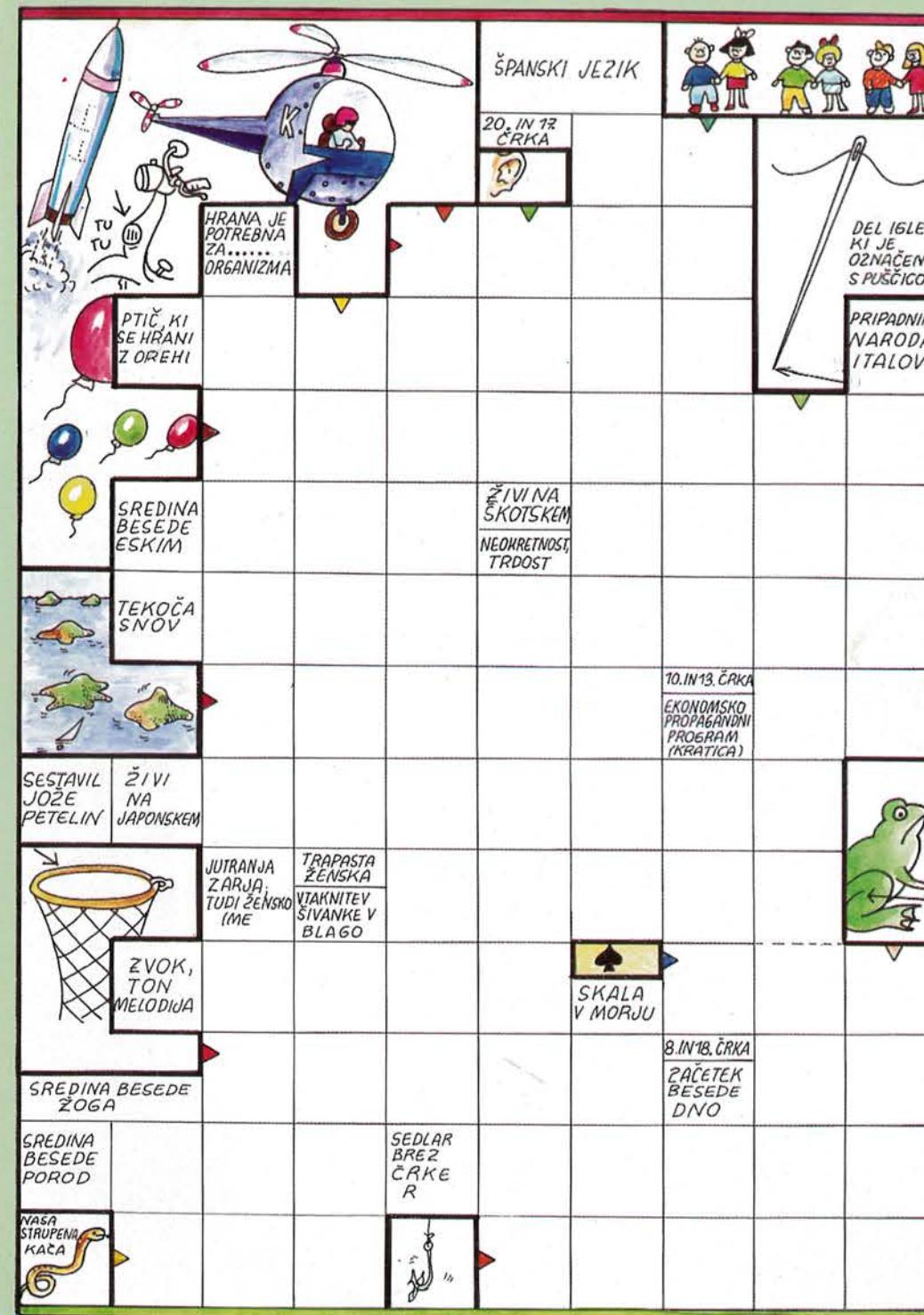
NA GROPAJSKEM TRGU JE VSE ŽIVO

Elisa Macarol, 4. r.

Sestavil JOŽE PETELIN

Narisal LEO KORELC

Kamen na kamen – palača,

tako se reče. To pomeni, da je vsaka velika stvar sestavljena iz malih delov. Včasih so bili ljudje zadovoljni že z malim: za kovanec, ki je zdaj samo drobiž, so kupili in se najedli kruha, in še je ostalo za liziko, ki jo je dobil najbolj pridni pri hiši.

Danes zidajo previsoke palače. Zato morda za liziko nič ne ostane. Ali pa ni več pridnih otrok? So, seveda so! Včasih bolj, včasih manj, vsi pa imajo radi, če se jim kaj prinese.

TRŽAŠKA KREDITNA BANKA

